Térey János

Nem vagyunk vidék

PRÓZA - LXII. évfolyam, 19. szám, 2018. május 11.

Két hírem van. Egy:

Nórinak eltűnt az angol pointere egy Duna-parti sétán, kitépte magát a kezéből, és egy tüzelő szuka után vetette magát, azóta nem látta. Talán soha többé nem tér vissza. Nóri vigasztalhatatlan, nem törődik bele, hogy elveszett, fénymásolt szórólapokon keresi.

Most akkor mi van. Ha ez az *én* pointerem volt, akkor végem. Megáll az eszem.

A törött bordáim kezdik tűrhetően viselni magukat. Mély levegővételnél még hasogat az oldalam és a mellkasom. Renáta végre nálam töltött egy egész hétvégét, anyám is átjött, főztünk. Ennyi a jó.

Mert sajnos a másik hír, kettő:

éjjel *tényleg* fölrobbantottak egy éttermet a Gozsduban. Két percre Kemecsei rendelőjétől. A neve Arzenál, úgynevezett „úri romkocsma” az Altamira meg a Babilon között, a Café Odoakerrel szemben, mi is ültünk benne párszor Csukával, sőt Sulyokkal is. A tévében nézem reggelinél. A helyszínen iszonyú káosz, holttestek, sérültek és leszakadt végtagok hevernek szanaszét. Legalább nyolc áldozat van, legtöbbjük huszonéves, brit turista, legénybúcsúra érkeztek. Egy biztonsági kamera felvételén az emberek fejvesztve menekülnek, a megérkező mentők a parkolással nem vesződve rohannak a sérülteket ellátni.